

тивъ оныа, които бѣхъ приневоленъ да приѣмна!
 И за ради чи глѣдахъ истинната, станахъ слѣ-
 житель на лѣжата. Въ оный вечеръ, когато съ срѣ-
 шнахме въ послѣднія пѣть, азъ съ обѣгахъ на
 нѣкаквы надежды, които она прѣлеститель бѣше
 направилъ да съ родатъ въ моата дѣша. Щѣхъ
 . . . но да оставимъ. . . О! да оставимъ. . .
 Доста е да ти кажа, чи освѣнь простотата и до-
 сажденіето, дѣто имахъ, азъ прибавихъ и клетво-
 пристѣпленіето и грѣха. Отсега натамъ покрова съ
 вдигна отъ очите ми; сега не видѣа дѣго, освѣнь
 єдного вѣса въ тоа челоуѣкъ, дѣто го славехъ и
 мѣ съ кланахъ, като на єдного полѣвога. Овѣ-
 та ми потемнѣ, азъ паднахъ въ най дѣлбоката
 бездна на печаль та; не знаа повечѣ да ли има
 на небото богове, или сме нын твореніа слѣчайны,
 ако на тоа свѣтъ, спорадъ сегашното время, ко-
 ето е толкосъ трѣдно, и тѣжко, є нищо, или бѣ-
 дѣщность? Кажи ми, коа ти є вѣрата, просвѣти
 ми тыа съмнѣніа, ако имашъ сила.“

„Не съ чѣда никакъ, отговори Олимпъ, чи си
 заблѣженъ тако, що си падналъ въ размышленіе.
 Близо до осемдесѣтъ години има сега, какъ чело-
 вѣка немаше никакво оувѣреніе за Бога, ни ги за
 нѣкоа вѣрна и отрадена бѣдѣщность на дѣгѣ
 свѣтъ. Но сега съ благовѣстиха дѣгѣ новы за-
 коне прѣдъ сичките оныи, които иматъ оуши да
 чѣатъ; єдно некое, єдинъ Олимпъ истинненъ съ